

STARA LJUBEZEN NE IZGUBI KORENIN

Zgodnja pomlad leta 2018, park Tivoli v Ljubljani. Rok in Jana pišeta nalogo za slovenščino. V šoli se spet učijo o Romeu in Juliji. Kot da ni bilo že v osnovni šoli dovolj o tem. Vse skupaj se jima zdi nesmiselno. Zgodba je bila lepa, a preveč zapletena in neobičajna za današnji svet. Kdo bi dandanes osvajal dekle s takimi besedami? »Kako oprla lice je ob dlan! O, da sem rokavica na tej dlani in ji poljubljam lice.« Kakšni nesmisli! Če bi fant to rekel puncici v 21. stoletju, bi mislila, da je čudak. Prav nič se ji ne bi zdelo romantično in zapeljivo. Puncici se plača pijačo, ne pa recitira poezijo!

»Ej, Jana, si predstavljaš, da bi te jaz tako osvajal, ko sva se spoznala? Kaj bi naredila?« vpraša Rok svojo puncico. Spoznala sta se v prvem letniku gimnazije in že prvi dan sta vedela, da sta si usojena. Roku je ni bilo potrebno zapeljivati, ker sta se zaljubila na prvi pogled, ampak Janina misel na Roka, ki recitira poezijo, jo je takoj nasmejala. »Hahaha, sploh si ne morem predstavljati kaj takega. Mislila bi, da si čisto nor! Že v osnovni šoli smo se s sošolci smejali Romeovim besedam in se spraševali, kaj bi bilo, če bi nas kdo tako osvajal. Prišli smo do zaključka, da se verjetno kaj takega sploh ne bi zgodilo. Preveč nenavadno je. Ampak, hmmm ... reakcija je najbrž odvisna tudi od človeka, kajne?« je na Rokovo vprašanje odgovorila Jana. Rok je malo razmišljal, prečrtal nekaj besed v zvezku, napisal nekaj novih, pogledal okoli sebe in šele nato pritrdil: »Ja, no, res je. Odvisno od človeka. Meni ne bi bilo pretirano všeč, da mi kdo govori take bedarije. Najbrž pa je bilo to takrat puncam všeč.« Jana mu je pokimala in se spet lotila naloge. Že res, da so bile Romeove besede zabavne in nesmiselne za današnje dni, zgodba pa ji je bila zelo všeč. Kar umrla sta od ljubezni! Nepredstavljivo za današnji čas.

Čez nekaj tednov je že bil maturantski ples, s tem je tudi prišlo obdobje prvega vpisnega roka na fakultete. Rok si je od vedno želel študirati ekonomijo, Jana pa angleščino v Ljubljani. Po gimnaziji sta se želela vseliti v skupno stanovanje, imela pa sta eno težavo: Janina starša sta želela, da bi se Jana izobraževala v tujini. Spodbujala sta jo, naj se preseli v London in si tam ustvari dobro kariero. Vedela sta, da je Jana sposobna, pridna in delavna ter da jo v Sloveniji zadržuje samo njen fant, ki nima tako visokih ambicij. Roka nista marala. Zdel se jima je preveč preprost, menila sta, da bi si njuna hčerka zaslužila boljšega, uspešnejšega fanta – kakšnega pametnega Angleža. Tudi Rokovi starši so zanj že imeli načrte. Od vedno so trdili, da se mora njun sin poročiti z njihovo družinsko prijateljico. Z njo je odraščal, bila sta le prijatelja in do nje ni nikoli čutil nič več kot to.

Jani je bil predlog staršev zelo všeč. Od nekdaj je oboževala angleščino, Anglijo; vse v zvezi s to državo in njenim jezikom, ampak Roka ni želela pustiti v Sloveniji. Njemu pa niti na misel ni prišlo, da bi se izselil iz domovine. Ni ji preostalo drugega, kot da se odloči, kaj je zanj pomembnejše – ljubezen ali sanje, ki jih je imela celo otroštvo. Starša sta se odločila namesto nje. Zapustila bo Slovenijo in se preselila v London. Ko se je o tem pogovorila z Rokom, sta se oba strinjala, da zveza na daljavo ne bo delovala in da se morata raziti. To je bilo težko za oba, saj sta mislila, da bosta skupaj do konca življenja. Bila sta si usojena!

London, 10. 9. 2019

Rok,

že eno leto je minilo, odkar sva se nazadnje videla. Ne moreš si predstavljati, kako te pogrešam! Zakaj mi nič ne pišeš? Sploh dobivaš moja pisma? Obljubila sva si, da bova ostala v stiku. Poskušala sem ti pisati po Facebooku in te klicati, ampak se nikoli ne oglasiš. Je kaj narobe? Vse v redu? Poslala sem ti že najmanj deset takih pisem. Si jezen name? Mi zato ne odpisuješ? Jaz te imam še vedno rada. Samo nate mislim.

Na fakulteti mi gre odlično. Spoznala sem nekaj prijateljic – z njimi sem se ujela že v prvem mesecu svojega bivanja tu. Kako gre tebi na fakulteti? Je težko?

Spoznala sem nekega fanta, ime mu je John ... z mano študira angleščino. Prijazen je. Mama in oči sta ga spoznala, ko sta me prišla obiskat. Zelo jima je všeč. No, saj je tudi meni všeč, ampak z njim si ne predstavljam prihodnosti. Zame boš ti vedno edini, ampak njega ne morem pustiti na cedilu. Je taka dobra duša in težko bi ga odslovila. Poleg tega pa s tabo ne bom nikoli več imela priložnosti biti. Predaleč sva ...

Prosim, odgovori mi na pismo!

tvoja Jana ☺

Ljubljana, 31. 10. 2019

Jana,

prosim, da odnehaš. Nimam več časa zate. Spomladi se bom poročil z Ano (saj veš, kdo je). Lepo se imej s fantom.

Rok

P.S.: Na fakulteti mi gre v redu.

Jana je prebrala pismo in začela jokati. John jo je spraševal, zakaj joče, in rekla mu je, da je umrla mama njene najboljše prijateljice iz Slovenije. Ni mu želela povedati resnice. Kaj bi si mislil o njej? Odločila se je, da bo pozabila na Roka. Uživala bo in si ustvarila življenje z Johnom. Z njim se bo poročila in imela otroke. Tako ji je predlagala tudi mama. Vselej je vedela, kaj je najbolje za njeno hčer.

Minilo je nekaj let – Jana se je poročila z Johnom in rodila njunega prvega otroka, deklico po imenu Elizabeth. Zaključila je študij angleščine in se zaposlila kot prevajalka.

Po vseh teh letih še vedno ni pozabila na Roka. Čustva do njega so bila še vedno prisotna, ni si mogla pomagati.

Z Rokom je bilo enako. Kljub poroki z Ano Jane ni nikoli pozabil. Tisto pismo ji je napisal, da bi ji olajšal življenje. »Zdaj je verjetno srečna z Johnom,« si je mislil, »pozabila je name.« A ni bilo tako.

* * *

Jana je ravno dopolnila 30 let in na željo staršev se je odločila, da bo praznovala tudi doma, v Sloveniji. Z možem in otrokoma je prišla v Ljubljano. V tem času je namreč rodila še eno deklico, Daisy.

Seznam povabljenih na rojstnodnevno zabavo je sestavljala njena mama. Želela je povabiti vse ljudi, s katerimi se je Jana družila, preden se je preselila v Anglijo. Brez pomisleka je na seznam napisala tudi Roka in njegovo družino. Prepričana je bila, da s tem ni nič narobe; ni vedela, da so odnosi med Jano in Rokom slabi.

Prišel je dan zabave. Bil je lep sončen poletni dan, zrak se je že malo ohladil, saj se je bližal večer. Gostje so začeli prihajati, Jana jih je sprejemala, z vsakim je malo poklepetala. Ko pa je pred njo stal Rok, je ostrmela. Ni vedela, da je bil povabljen. Pozdravila je njegovo ženo ter otroke, nato pa ga je zvelkla na vrt za hišo, kjer ni bilo nikogar. »Kaj delaš tukaj? Mislila sem, da me nočeš več v svojem življenju. Samo otežuješ vse skupaj!« se je razjezila Jana. Rok je takoj začel pojasnjevati: »To sem naredil samo zato, ker sem hotel, da si srečna, da si ne delaš skrbi! Kaj bi se zgodilo, če bi ti napisal, da te ljubim? Nič se ne bi spremenilo, samo še bolj bi otežil vse skupaj! Ampak Jana, jaz te po vseh teh letih še vedno ljubim!« Jana ni vedela, kaj naj reče. Vedela je samo, da čuti enako. Kaj se naredi v takem položaju? Deset metrov stran je stal njen mož z njunima otrokoma. Če se je pomaknila bolj na levo, je lahko videla tudi Rokovo ženo. Bi lahko uničila vse to? Ne. Odločila se je, da bo lagala. »Rok, oprost, ampak nič več ne čutim do tebe. Ustvarila sem si življenje z Johnom in res sem srečna. Niti na pamet mi ne pride, da bi zapravljala čas s tabo! Prosim, da se več ne pogovarjaš z mano.« Rok je odšel, kolikor hitro je mogel, do konca zabave nista črhnila niti besedice. Ko je Rok s svojo družino odšel, se nista niti poslovila.

* * *

Pomlad leta 2070. Jana se s pomočjo sprehajalne palice sprehaja po parku Tivoli. Točno tam, kjer sta z Rokom pred več kot petdesetimi leti skupaj pisala nalogo za slovenščino. Po tem ko je umrl njen mož, se je preselila nazaj v Slovenijo. Hčerki sta se že davno začeli šolati v Franciji, tam dokončali študij in si ustvarili družini. Preselila se je v hišo, v kateri je živela kot otrok. Njena starša sta umrla, nikogar ni več imela. O Roku ni vedela nič. Odkar je živela v Sloveniji, ni poskusila navezati stika z njim. Sploh ni vedela, ali je še živ. Sprehodila se je do klopce, na kateri je sedela z Rokom spomladi leta 2018. Vsakega trenutka z njim se je spominjala. Ni je motilo, da na klopci že nekdo sedi. Usedla se je poleg starejšega moškega. Nasmehnila se mu je in začela na glas obujati spomine: »Veste, ko sem bila mlada, sem imela fanta. Pogosto sva zahajala sem, v ta park. Kako lepo, da se ni nič spremenilo, mar ne?« Moški jo je začudeno pogledal. Saj to ne more biti Jana. Preprosto ni mogoče ... S tihim glasom je previdno vprašal: »Jana?« Jana ni mogla verjeti: »Rok?« Nič čudnega, da se prej nista prepoznala, popolnoma sta se spremenila. Takoj sta se poljubila ...